

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: F. Š.
bytem

zastoupen: Mgr. Ing. Ivana Horáková, advokátka
sídlem B. 382/29, H.

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2017, sp. zn. SZ/MPSV-2017/188370-921, č.j. MPSV-2017/209874-921, a ze dne 23. 10. 2017, sp. zn. SZ/MPSV-2017/188382-921, č.j. MPSV-2017/218443-921

takto:

- I. Žaloby se z a m í t a j í.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2017, sp. zn. SZ/MPSV-2017/188370-921, č.j. MPSV-2017/209874-921 (dále též „napadené rozhodnutí I“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Brně (dále jen „úřad práce“) ze dne 4. 8. 2017, č.j. 8409/2017/HUS (dále jen prvostupňové rozhodnutí I), kterým byl žalobci odňat příspěvek na živobytí ode dne 1.2. 2017. Prvostupňovým rozhodnutím bylo ve věci rozhodováno znovu poté, co prvotní rozhodnutí úřadu práce bylo zrušeno prvotním rozhodnutím o odvolání, a věc byla vrácena tomuto orgánu k dalšímu řízení. Toto řízení bylo u krajského soudu vedeno pod sp. zn. 33 A 55/2017.
2. Žalobce dále napadl původně samostatnou žalobou podanou ke krajskému soudu rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2017, sp. zn. SZ/MPSV-2017/188382-921, č.j. MPSV 2017/218443-921 (dále jen „napadené rozhodnutí II“), jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí úřadu práce ze dne 7. 8. 2017, č.j. 8427/2017/HUS (dále jen „prvostupňové rozhodnutí II“). Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o odnětí doplatku na bydlení ode dne 1. 2. 2017 znovu poté, co prvotní rozhodnutí úřadu práce v této věci bylo zrušeno prvotním rozhodnutím o odvolání, a věc byla vrácena tomuto orgánu k dalšímu řízení. Toto řízení bylo u krajského soudu původně vedeno pod sp. zn. 33 A 57/2017, přičemž při jednání nařízeném v obou věcech dne 28. 5. 2019 došlo ke spojení těchto věcí ke společnému projednání a rozhodnutí.
3. Společným rozhodovacím důvodem obou napadených i prvostupňových rozhodnutí byla skutečnost, že do rozhodného příjmu žalobce za měsíc leden 2017 byla podle dokladu o výši měsíčních příjmů ze dne 24. 5. 2017 započítána částka 5000 Kč jako bezúplatný příjem (dar od sestry). Žalobce nebyl ode dne 1. 2. 2017 osobou v hmotné nouzi ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPHN“). Tím dále nebyla splněna ani podmínka podle ustanovení § 33 odst. 2 ZPHN pro získání nároku na doplatek na bydlení, neboť příjem žalobce byl vyšší než 1,3 násobek částky živobytí.

II. Napadená rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadených rozhodnutí nejprve žalovaný zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení.
5. Z napadeného rozhodnutí I a II plyne, že úřad práce v novém rozhodnutí postupoval ve smyslu zrušujícího rozhodnutí žalovaného, doplnil spisový materiál o formulář Doklad o výši měsíčních příjmů za období leden 2017 až březen 2017, v němž žalobce uvedl v části ostatní započitatelné příjmy do příjmu za měsíc leden 2017 částku 5000 Kč (dar od sestry) a tento formulář stvrdil svým podpisem. K zjišťování skutkového stavu úřadem práce v dalším řízení žalovaný uvedl, že sice zavázal úřad práce stran zjištění okruhu společně posuzovaných osob v návaznosti na pochyby, které vyvstaly v původním řízení ohledně existence společné domácnosti žalobce s paní I. Z. Žalobce

byl nakonec posuzován samostatně, neboť předložil prohlášení, že spolu s paní Z. nežijí ve společné domácnosti, ale od 1. 3. 2017 jako spolubydlíci.

6. Z napadeného rozhodnutí I dále ve vztahu k nároku žalobce na příspěvek na živobytí vyplývá, že započtený měsíční příjem činil částku 5000 Kč. Přiměřené náklady na bydlení byly zohledněny ve výši 1500 Kč, tedy v maximální možné výši. V rozhodném období tak činil příjem odvolatele po odečtení přiměřených nákladů na bydlení vypočtený pro účely příspěvku na živobytí částku 3.500 Kč. Úřad práce v napadeném rozhodnutí pro úplnost podrobně uvedl, jak byly zohledněny odůvodněné náklady na bydlení podle ustanovení § 34 ZPHN na základě Informací o užívaném bytu (obývaném prostoru) k 1.3.2017. Důvodem k odejmutí příspěvku na živobytí ode dne 01.02.2017 byla změna ve skutečnostech rozhodných pro nárok na dávku nebo její výplatu, neboť odvolatel v rozhodném období lednu 2017 obdržel příjem ve výši 5.000 Kč. Ve věci ověření okruhu společně posuzovaných osob nebyl úřad práce v únoru 2017 úspěšný. Žalovaný znovu konstatuje, že okruh společně posuzovaných osob byl stanoven, odvolatel byl posouzen samostatně; prohlášení odvolatele a paní Ivany Z. bylo datováno k 1. 3. 2017. Žalovaný uzavřel, že úřad práce postupoval v souladu s ustanovením § 44 odst. 1 ZPHN, pokud příspěvek na živobytí odňal ode dne 1. 2. 2017, a nebylo tedy na místě pouze zastavit výplatu dávky, jak se domníval žalobce.
7. Z napadeného rozhodnutí II dále ve vztahu k nároku žalobce na doplatek na bydlení vyplývá, že podmínkou nároku na doplatek na bydlení je ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 ZPHN získání nároku na příspěvek na živobytí. Žalobce tak neměl nárok na doplatek na bydlení z důvodu zániku nároku na příspěvek na živobytí. Důvodem k odnětí doplatku na bydlení ode dne 1. 2. 2017 byla změna ve skutečnostech rozhodných pro nárok na dávku nebo její výplatu, neboť žalobce v rozhodném období ledna 2017 obdržel příjem ve výši 5000 Kč, přičemž ve věci ověření okruhu společně posuzovaných osob nebyl úřad práce úspěšný. Ze šetření provedených úřadem práce na adrese nebylo možno bez dalšího vyvozovat žádné negativní důsledky. Žalovaný uzavřel, že úřad práce postupoval v souladu s ustanovením § 44 odst. 1 ZPHN, pokud doplatek na bydlení odňal ode dne 1. 2. 2017, a nebylo tedy na místě pouze zastavit výplatu dávky, jak se domníval žalobce.
8. Žalovaný také uvedl, že žalobce mohl žádost o doplatek na bydlení uplatnit, neboť úřad práce je povinen žádost o dávku pomoci v hmotné nouzi přijmout a zabývat se jí. Řízení o nově podané žádosti může správní orgán v případě, že doposud nebylo ukončeno řízení ve stejné věci, přerušit na dobu nezbytně nutnou.

III. Obsah žalob

9. V žalobě proti napadeným rozhodnutím žalobce především namítal, že se v jeho případě nejednalo o neposkytnutí součinnosti s provedením sociálního šetření, neboť v době, kdy byla šetření v jeho domácnosti prováděna, již byl v zaměstnání. Provedení sociálního šetření bylo žalobcem odmítnuto pouze z důvodu, že již má stálé zaměstnání.

10. Podle jeho názoru mu měla být ode dne 1. 2. 2017 pouze zastavena výplata příspěvku na živobytí, a nikoliv dávky odejmuty. Tím byl žalobce poškozen na svých právech, neboť své příjmy řádně doložil.
11. Zejména měl být žalobce také poučen o tom, že si má podat novou žádost o dávku, ale podle jeho názoru nová žádost však mohla být podána až ode dne 4. 8. 2017. To žalobce podpořil tvrzením, že pokud by podal novou žádost o dávku, měla by mu být správně zamítnuta, protože nelze žádat o něco, na co žalobce již nárok měl. Navíc všechny doklady o příjmech pro další měsíce po vydání prvotního zrušujícího rozhodnutí žalovaného řádně doložil.
12. Vůči napadenému rozhodnutí I pak žalobce namítl, že žalovaný nikterak nezohlednil a ani nekomentoval způsob, jakým byly úřadem práce stanoveny odůvodněné náklady na bydlení s ohledem na obvyklou výši nájemného v H. v údajné výši 70,- Kč/m². Jak bylo uvedeno v odvolání, tato výše obvyklého nájemného nebyla nijak Úřadem práce v Novém rozhodnutí zdůvodněna. Žalobce poukázal na to, že např. dle cenové mapy Asociace realitních kanceláří ČR (www.cenovamapa.cz) odpovídá výše obvyklého nájemného v daném místě 86,- Kč/m².

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný se k oběma žalobám vyjádřil následujícím způsobem. V první řadě uvedl, že považuje žaloby za nedůvodné a navrhuje jejich zamítnutí. V podstatném rozsahu pak žalovaný odkázal na svou argumentaci obsaženou v napadených rozhodnutích.
14. Žalobce nebyl ode dne 1. 2. 2017 osobou v hmotné nouzi, a proto Úřad práce správně dávku odňal, neboť příjem žalobce byl prokázán. Žalobce mohl uplatnit novou žádost o příspěvek na živobytí. Žalobce od března 2017 nepodal žádost o přiznání opakované dávky, a proto doklady o výdajích dne 3. 7. 2017 nebyly přijaty.
15. Podle ustanovení § 63 odst. 2 ZPHN platí, že pokud není osoba zastižena, je nutno ji vyzvat. To úřad práce neučinil, ale nedovodil z nezastihnutí žalobce žádnou sankci (bez předchozího upozornění). Prohlášení paní Z. a žalobce, že nežijí ve společné domácnosti, se týká až období od 1. 3. 2017.
16. Žalovaný navrhl, aby byly žaloby zamítnuty jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloby byly podány včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
18. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadená rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

19. Ve věci bylo v souladu s ust. § 76 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nařízeno ústní jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil. Ústní jednání před krajským soudem proběhlo dne 28. 5. 2019 za účasti žalobce a jeho zástupkyně a v omluvené neúčasti zástupce žalovaného.
20. Krajský soud před zahájením jednání usnesením spojil věci vedené pod sp. zn. 33 A 55/2017 a 33 A 57/2017 ke společnému projednání a rozhodnutí. Po zahájení jednání vyslechl přednesy stran a shrnul obsah soudního a správního spisu.
21. Ze správních spisů vedených v těchto věcech vyplývá, že žádost o příspěvek na živobytí i doplatek na bydlení si žalobce podal dne 8. 12. 2014. Ve spisu je založena i nájemní smlouva – byt na adrese H., B. Ve spisu je založen vyplněný tiskopis Doklad o výši měsíčních příjmů za měsíc leden 2017 ze dne 6. 2. 2017, kde žalobce uvedl příjem 5000 Kč a protokol sepsaný téhož dne, z něhož vyplývá, že nájem za byt mu pomohla doplatit sestra K. K. a jednalo se o finanční dar. Ze záznamů o sociálním šetření prováděného v různé denní doby vyplývá, že byla na uvedené adrese B. , H. doma pouze paní Z. (22. 2., 23. 2., 24. 2., 27. 2.). Žalobci byla zaslána výzva k vyjádření ve věci odnětí příspěvku na živobytí ze dne 28. 2. 2017 a poté bylo vydáno prvotní rozhodnutí o odnětí příspěvku na živobytí ze dne 16. 3. 2017, neboť příjem žalobce za měsíc leden 2017 byl vyšší než částka živobytí. Na základě odvolání žalobce bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno prvotním zrušujícím rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 5. 2017 s tím, že úřad práce byl zavázán odstranit orgán zavázán odstranit vady řízení spočívající jednak nedostatečném zjištění skutkového stavu (okruhu společně posuzovaných osob) a dále také v tom, že ve věci nebylo oznámeno zahájení řízení o odnětí dávky.
22. V navazujícím řízení úřad práce doplnil zjištění skutkového stavu. Z protokolu ze dne 24. 5. 2017 plyne, že žalobce doložil nástup do zaměstnání ke dni 1. 6. 2017 (P. V., a.s.). Podle prohlášení osob společně posuzovaných nežil žalobce a paní Z. ve společné domácnosti na adrese B. , H. ode dne 1. 3. 2017. Podle protokolu ze dne 26. 6. 2017 žalobce uvedl, že je v práci a že pracovnice domů nevpustí. Podle záznamu ze sociálního šetření ze dne 28. 6. 2017 (6:35 hod.) na uvedené adrese nikdo nebyl. Žalobci byla zaslána výzva k doplnění údajů. V protokolu ze dne 3. 7. 2017 uvedl, že na tom trvá a nevpustí pracovnice domů a přinesl nové doklady o zaplacení nákladů na bydlení. Žalobci bylo zasláno oznámení o zahájení řízení o odnětí dávky ze dne 12. 7. 2017 ode dne 1. 2. 2017 (doručeno dne 14. 7. 2017), jež obsahovalo též výzvu k seznámení se s podklady. Poté byla vydána prvostupňové rozhodnutí I. a II.
23. Zástupkyně žalobce ke správnímu spisu uvedla, že paní Z. nikdy nežila se žalobcem ve společné domácnosti a začala bydlet na uvedené adrese až od 1. 3. 2017, a to na základě podnájemní smlouvy. Žalobce se k věci vyjádřil tak, že si chtěl najít práci, ale byl to problém, neboť v roce 2014 prodělal protialkoholní léčení a má zdravotní omezení v důsledku postižení sluchu (tinnitus). Pracovníci úřadu práce mohli šetření v domácnosti žalobce provést kdykoliv za přítomnosti paní Z., ale neučinili tak. Žalobce se pak cítil ponížen. Žalobce se dále považuje za úkorné na svých právech, že jednal v souladu se zákonem (přiznal příjem z daru), ale situace se pro něho vyvinula nepříznivě, protože přišel o nárok na dávku.

24. Jelikož účastníci neměli žádné návrhy na doplnění dokazování, krajský soud ukončil provádění dokazování a po vyslechnutí konečného návrhu žalobce přikročil k vyhlášení rozsudku.
25. Žaloby **nejsou důvodné.**
26. Úvodem svého posouzení krajský soud považuje za vhodné uvést, že předmětem sporu je v posuzované věci spíše zákonnost postupu orgánů pomoci v hmotné nouzi ve vztahu k zákonnosti rozhodnutí o věci samé než zjištěný skutkový stav, což bylo vyjasněno i při ústním jednání soudu. Není sporu o tom, že žalobce v období leden 2017 obdržel mimořádný příjem formou daru od sestry, která mu chtěla vypomoci v tíživé sociální situaci s úhradou nutných výdajů na živobytí.
27. Krajský soud shledal, že řízení ve věcech odnětí obou od sebe odvislých dávek pomoci v hmotné nouzi spolu natolik úzce souvisí a jsou opřena o stejné rozhodné skutečnosti, že přikročil ve smyslu ustanovení § 39 s.ř.s. ke spojení věcí ke společnému projednání.
28. Podle právní úpravy rozhodné k datu vydání napadených rozhodnutí platilo, že *„Změní-li se skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku nebo její výplatu tak, že nárok na dávku nebo na její výplatu zanikne, dávka se odejme nebo její výplata zastaví od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém tato změna nastala“* (§ 44 odst. 1 ZPHN). Došlo-li k novému posouzení nároku na dávku nebo její výši, dávka se odejme, její výplata se zastaví nebo se její výše sníží, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byla dávka vyplacena (§ 44 odst. 7 ZPHN).
29. K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující. Pokud se žalobce dovolává nesprávného postupu úřadu práce ohledně provádění sociálního šetření na adrese B. , H., jsou jeho námitky zcela liché. Jak totiž shodně vyplývá z obou napadených rozhodnutí, důvodem pro odnětí obou dávek nebylo neposkytnutí součinnosti žalobcem (viz k tomu § 63 odst. 2 ZPHN), ale jiný zákonný důvod, tedy nesplnění podmínek hmotné nouze z hlediska nároku na příspěvek na živobytí a nesplnění podmínek pro získání doplatku na bydlení, mezi něž náleží nárok na příspěvek na živobytí. Neprovedení sociálního šetření v domácnosti žalobce, resp. opakované marné pokusy úřadu práce o provedení tohoto šetření tedy neměly za následek žádný negativní dopad do právní sféry žalobce. Pokud se týká okruhu společně posuzovaných osob (§ 8 ZPHN), úřad práce správně vycházel z toho, že žalobce a paní Z. nežili v rozhodném období leden 2017 ve společné domácnosti a netvořili tak okruh společně posuzovaných osob. Námitky žalobce proti tomuto procesnímu postupu úřadu práce jsou tedy nedůvodné. K tomu krajský soud na okraj podotýká, že z komplexního pohledu jednotlivých doložených pokusů o provedení sociálního šetření je zcela zřejmé, že žalobce nepostupoval aktivně a vstřícně směrem k úřadu práce a nebyl ochoten mu poskytnout součinnost. Tato skutečnost však nakonec neměla na výsledné rozhodování úřadu práce žádný vliv, jak žalovaný srozumitelně v napadených rozhodnutích vysvětlil.
30. Ohledně námitky, že úřad práce měl v předmětné věci postupovat tak, že pouze zastaví výplatu dávky, a nikoliv odejme nárok na dávku, krajský soud uvádí následující. Výkladem rozhodné právní úpravy lze dovodit, že ZPHN rozeznává několik

alternativ, jak má orgán pomoci v hmotné nouzi reagovat na zjištěnou změnu rozhodných okolností, a to je 1) odnětí dávky, 2) zastavení výplaty a 3) změna výše dávky. Odnětí je logickým důsledkem situace, kdy příjemce dávky přestane plnit podmínky nároku na tuto dávku (tzn. zejm. celkové sociální a majetkové poměry). Krajský soud jednoznačně potvrzuje právní názor žalovaného, že to byl také případ žalobce, který přestal splňovat v důsledku obdržení mimořádného příjmu podmínky pro vznik nároku na příspěvek na živobytí a následně v důsledku toho i na doplatek na bydlení. Reakce úřadu práce tedy byla zcela zákonná a správná, pokud vedl správní řízení o odnětí dávky, a nikoliv o zastavení její výplaty.

31. Co se týká námitky, že měl žalobce být poučen o tom, že si má podat novou žádost o dávky (příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení), krajský soud uvádí, že ani v této argumentaci žalobci úplně nepřisvědčil. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce po zrušení prvotních rozhodnutí úřadu práce žalovaným předložil úřadu práce nové podklady pro rozhodování o dávce. Nicméně není dále zřejmé, zda ho úřad práce poučil o tom, že si má podat novou žádost o dávku, či nikoliv. V tomto ohledu lze dát žalobci dílčím způsobem za pravdu, že mohlo ze strany úřadu práce vzhledem k procesně komplikovanější situaci dojít k deficitu z hlediska realizace poučovací povinnosti (§ 4 odst. 2 správního řádu). Nicméně i kdyby tomu tak bylo, nejednalo by se o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, která se opírají o důvody mající svůj základ v posouzení rozhodných skutečností k jinému časovému období než podklady, které žalobce úřadu práce předložil k dalšímu posouzení jeho dávkových nároků.
32. Z hlediska procesního má krajský soud ve shodě s žalovaným za to, že žalobce byl oprávněn podat po odnětí dávky novou žádost o přiznání dávek pomoci v hmotné nouzi. Jinou otázkou pak je, zda by o této žádosti mohl žalovaný rozhodnout, anebo zda by vydání takového rozhodnutí bránila v určitých časových obdobích předmětných správních řízení překážka litispendence či rei administratae. Příspěvek na živobytí i doplatek na bydlení jsou ze své povahy dávkami opakujícími se, ovšem podmínky nároku na ně jsou pravidelně testovány (přehodnocovány). Z právní úpravy řízení ve věcech dávek pomoci v hmotné nouzi vyplývá, že odvolání proti rozhodnutí vydanému podle tohoto zákona nemá odkladný účinek (§ 77 odst. 2 ZPHN). Podané odvolání proti prvotním prvostupňovým rozhodnutím, jimž žalovaný vyhověl a vrátil věc úřadu práce k dalšímu řízení, tedy nezpůsobilo suspenzivní efekt a žalobci tak v období od 21. 3. 2017 do 18. 5. 2017 (nabytí právní moci zrušujících rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2017) nenáležel nárok na dávku a mohlo tak být znovu rozhodováno ve věci nároku na předmětné dávky.
33. Po pravomocném zrušení těchto rozhodnutí žalovaným se sice stal žalobce logicky znovu z hlediska ZPHN poživatelem dávky pomoci v hmotné nouzi, nicméně pouze do doby, kdy nabyla právní moci prvostupňová rozhodnutí I a II jejich oznámením žalobci (tzn. do dne 10. 8. 2017). Krajský soud však opětovně upozorňuje, že i v tomto období však žalobce nepochybně mohl podat novou žádost o přiznání dávek pomoci v hmotné nouzi. Odvolání podaná proti nyní přezkoumávaným rozhodnutím již s sebou opět odkladný účinek proti jejich důsledkům nepřinesla.

34. Otázku, zda předmětné dávky pomoci v hmotné nouzi byly či nebyly vyplaceny v období, kdy žalobci obživovalo jeho postavení poživatele dávky pomoci v hmotné nouzi, je zcela za hranou posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí.
35. Ohledně námitky vznesené pouze vůči napadenému rozhodnutí I ve věci příspěvku na živobytí ve vztahu k výpočtu přiměřených nákladů na bydlení krajský soud uvádí následující. Přiměřené náklady na bydlení byly v této věci určovány tak, že žalobci byly započteny odůvodněné náklady na bydlení ve výši 70 Kč/m², tedy nájemné v místě obvyklé, jak plyne z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí I. Podle § 34 odst. 1 písm. a) ZPHN platí, že do odůvodněných nákladů na bydlení se započítávají nájemné, popřípadě obdobné náklady spojené s vlastnickou nebo družstevní formou bydlení nebo obdobné náklady při užívání bytu v jiné než nájemní, družstevní nebo vlastnické formě bydlení; nájemným nebo obdobnými náklady při užívání bytu v jiné než nájemní, družstevní nebo vlastnické formě bydlení se rozumí nájemné hrazené v nájemních bytech, a to až do výše, která je v místě obvyklá. Úřad práce ČR odkázal i na princip srovnatelnosti vyplývající z nařízení č. 453/2013 Sb., které se v rozsahu stanoveném § 7 tohoto nařízení vztahuje i na rozhodování o dávkách pomoci v hmotné nouzi.
36. Podle ustanovení § 9 odst. 2 ZPHN platí, že příjmem osoby nebo společně posuzovaných osob se pro účely příspěvku na živobytí rozumí příjem podle odstavce 1 snížený o přiměřené náklady na bydlení; za přiměřené náklady na bydlení se pro účely tohoto zákona považují odůvodněné náklady na bydlení (§ 34), nejvýše však do výše 30 %, a v hlavním městě Praze do výše 35 % příjmu osoby nebo společně posuzovaných osob. Je třeba souhlasit se žalovaným, že přiměřené náklady na bydlení byly nakonec stanoveny jako 30 % prokázaného příjmu žalobce, tedy v maximální možné výši. Jelikož výpočet odůvodněných nákladů na bydlení podle doložené podlahové plochy přesahoval tuto hranici (4620 Kč), postupoval úřad práce podle zákona, pokud použil pro vyčíslení přiměřených nákladů na bydlení částku 1500 Kč a postupoval tak ve prospěch žalobce. Ani kdyby výpočet odůvodněných nákladů na bydlení v H. neodpovídal zcela zásadě srovnatelnosti, v předmětné věci by to žalobci nepřineslo příznivější výpočet otázky nároku na příspěvek na živobytí. Ani tuto námitku tedy krajský soud nepovažuje za důvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku, a žaloby proti napadeným rozhodnutím byly zamítnuty.
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší v souladu s ust. § 60 odst. 2 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. května 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.